

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobkyně: **N. T.**

zastoupena advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech**
žalované: **pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2019, č. j. MV-99144-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 6. 2019, č. j. OAM-6044-14/DP-2019, kterým bylo dle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky, neboť se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku.
2. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění usnesení o zastavení řízení uvedl, že v průběhu posuzování žádosti žalobkyně zjistil, že není možno bez dalších pochyb konstatovat, zda nepominuly důvody, pro které bylo žalobkyni povolení v minulosti vydáno. Konstatoval, že žalobkyni bylo v minulosti vydáno vízum a následně povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, neboť byla shledána překážka na její vůli nezávislá a její vycestování nebylo možné; důvodem byla špatná bezpečnostní situace v Syrské arabské republice a obavy žalobkyně z návratu do země původu. Prvostupňový správní orgán však zjistil, že žalobkyně v době, kdy byla držitelkou pobytového oprávnění za účelem strpění, opakovaně opustila území České republiky a cestovala do zemí sousedících se Syrskou arabskou republikou (Turecko, Libanon, Jordánsko) a taktéž že pobývala na území Syrské arabské republiky, a to minimálně v době, kdy jí byly v Damašku vydány cestovní doklady č. X, X a X a rovněž tak v době, kdy v Damašku dne X porodila svého syna. Žalobkyně přitom v minulosti tvrdila, že návrat do Sýrie by pro ni znamenal jasnou sebevraždu. Prvostupňový správní orgán proto neměl za prokázané, že v případě žalobkyně nadále existuje překážka na vůli nezávislá, znemožňující vycestování do země původu. Vzhledem k uvedenému a za účelem splnění povinností uvedených v § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) využil svého oprávnění zakotveného v § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců a předvolal žalobkyni na den 30. 5. 2019 k provedení výsledku. Žalobkyně se však dne 30. 5. 2019 ke správnímu orgánu k provedení výsledku nedostavila a z konání výsledku se neomluvila, ani nesdělila důvod, pro který se nemohla dostavit. Prvostupňový správní orgán uvedl, že předvolání bylo žalobkyni řádně doručeno, přičemž v textu tohoto předvolání byla poučena o negativních následcích nedostavení se; žalobkyně se však sama ani prostřednictvím svého zástupce z konání výsledku neomluvila a ani později neuvedla žádný vážný důvod, který by jí v dostavení se k výsledku bránil. Prvostupňový správní orgán měl tudíž za to, že v řízení byla prokázána existence skutečnosti, která naplňuje důvod pro zastavení řízení o žádosti ve smyslu § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobkyně se proti usnesení o zastavení řízení bránila odvoláním, ve kterém uvedla, že předvolání fakticky neobdržela. O termínu úkonu, resp. o svém nedostavení se k výsledku se dozvěděla až v souvislosti s napadeným usnesením a tudíž důvody své absence nemohla uplatňovat dříve. Uvedla, že na její straně existovala objektivní překážka, která jí v účasti na výsledku bránila, bez ohledu na to, že se fakticky o termínu úkonu nedozvěděla. I kdyby se však o termínu úkonu dozvěděla, nebyla by schopna se jej účastnit, neboť jí v tom bránil její tehdejší zdravotní stav, který se zhoršil v době před termínem úkonu a trval i v době termínu úkonu. Žalobkyně k tomu doložila lékařskou zprávu ze dne 28. 5.

2019. Poukázala taktéž na to, že je občankou státu zasaženého válkou a že na území České republiky vychovává nezletilého syna.

4. Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla. Žalovaná předně uvedla, že pokud prvostupňový správní orgán pojal pochybnosti, zda v případě žalobkyně i nadále existuje překážka na vůli nezávislá, znemožňující vycestování do země původu, správně přistoupil k provedení výsledku žalobkyně. Dále uvedla, že žalobkyně byla řádně vyzvána k dostavení se k výsledku a poučena o následcích případného nedostavení se. Jelikož se žalobkyně k výsledku nedostavila bez omluvitelného důvodu, postupoval prvostupňový správní orgán v souladu se zákonem, když řízení zastavil. Žalovaná konstatovala, že z přiložené lékařské zprávy nevyplývá, po jaké období byla žalobkyně skutečně v neschopnosti. Uvedla, že předvolání bylo žalobkyni zasláno na adresu X; jelikož žalobkyně nebyla v době doručení písemnosti na této adrese zastižena, byla uvedená písemnost uložena u provozovatele poštovních služeb ode dne 1. 5. 2019. Žalovaná v postupu prvostupňového správního orgánu při doručování předvolání neshledala žádná pochybení ani nezákonnost. Uvedla taktéž, že žalobkyně byla dle doložené lékařské zprávy zdravotně indisponována až ode dne 28. 5. 2019, tudíž předvolání si mohla u provozovatele poštovních služeb převzít. To však neučinila, proto bylo předvolání žalobkyni doručeno dne 13. 5. 2019 podle § 24 odst. 1 správního řádu. Žalovaná byla toho názoru, že se žalobkyně byla povinná osobně dostavit dne 30. 5. 2019 k provedení výsledku, a pokud tak neučinila, byla povinná se bezodkladně s uvedením důvodu prvostupňovému správnímu orgánu omluvit a sdělit závažné důvody své nepřítomnosti. Poukázala dále na to, že žalobkyně ani nepodala žádost o určení neplatnosti doručení předvolání. Dodala, že je povinností každého cizince, který má zájem pobývat na území České republiky, zajistit si k tomuto pobytu právní titul a věnovat se svým procesním povinnostem. Skutečnost, že žalobkyně o předvolání nevěděla, byla dána jejím vlastním pochybením, neboť se měla o svá práva aktivně zajímat, pravidelně si přebírat poštu a na podání správních orgánů patřičně reagovat.
5. Žalovaná rovněž uvedla, že prvostupňový správní orgán nepochybil, když nerefletoval přiměřenost dopadů napadeného usnesení tak, jak mu ukládá § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti odkázala zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, a ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. Uvedla, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky. Konstatovala, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Doplnila, že zastavením řízení nedošlo ani k porušení Úmluvy o právech dítěte a ani Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož žalobkyni není znemožněno do budoucna pobývat na území. Konstatovala, že Úmluva o ochraně lidských práv připouští zásah do práva na respektování rodinného života, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Žalovaná rovněž nezabraňuje žalobkyni žít se svým synem v jednom státě, ani neodděluje syna od žalobkyně.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalované a ústní jednání

6. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaná její indispozici bagatelizuje akcentováním skutečnosti, že předvolání k výsledku bylo sepsáno dne 24. 4. 2019, přičemž její neschopnost vyplývá z lékařské zprávy ze dne 28. 5. 2019. Uvedla, že účinky předvolání vůči ní nenastaly momentem sepsu písemnosti, nýbrž až momentem jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

doručení, přičemž písemnost byla připravena k vyzvednutí dne 1. 5. 2019, formálně jí však i přes porušení § 23 odst. 4 správního řádu byla doručena k datu 13. 5. 2019. Úkon se měl konat dne 30. 5. 2019, avšak žalobkyně se jej nemohla účastnit z důvodu zdravotní indispozice bolestivého a intimního rázu, která je prokazatelně datována na období ode dne 28. 5. 2019 do dne 7. 6. 2019. Pokud se tedy žalobkyně úkonu neúčastnila, tak toliko z důvodu překážky nezávislé na její vůli. Uvedla, že jelikož jí předvolání sice bylo formálně doručeno, avšak k úkonu se dostavit nemohla, je logické, že svoji následnou omluvu adresovala až společně s podaným opravným prostředkem. Pokud totiž nevěděla o termínu úkonu, nemohla ani po odpadnutí překážky bezodkladně informovat správní orgán o důvodech neúčasti na úkonu.

7. Žalobkyně byla přesvědčena, že z konstrukce § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že lze akceptovat neúčast účastníka řízení na úkonu spočívajícím v jeho výsledku, pokud jej liberují vážné důvody. Z tohoto ustanovení podle žalobkyně nevyplývá, že je zapotřebí adresovat omluvu v předstihu nebo v určené lhůtě po odpadnutí překážky, která v účasti na úkonu bránila. Dovodila, že postačí, jsou-li předmětné důvody prokázány coby závažné, tedy jako určitá objektivní skutečnost, zcela bez ohledu na dataci oznámení této skutečnosti.
8. Zdůraznila, že je třeba rozlišit dva body: zaprvé možnou liberaci nevyzvednutí písemnosti a zadruhé liberaci neúčasti na úkonu. Namítala, že žalovaný se vypořádal primárně s prvním z těchto bodů, avšak nehodnotil, zdali zdravotní indispozice žalobkyně byla skutečně závažná či nikoli, byť právě tato otázka je stěžejní pro posouzení příčin její neúčasti na úkonu. Měla za to, že její argumentaci nelze vypořádat konstatováním, že si mohla ustanovit zástupce či zaslat písemnou omluvu. Takové vypořádání by totiž bylo obecné, povrchní a aplikovatelné na jakýkoliv jiný případ. Žalobkyně dodala, že pokud žena trpí krvácením, bolestí v intimních partiích a horečkou, pro kterou se nemůže účastnit úkonu, je stejným způsobem limitována i v dalších osobních úkonech, jakými jsou ustanovení zástupce či činění písemných podání.
9. Žalobkyně poté uvedla, že disponuje důkazy pro prokázání toho, že od momentu udělení víza za účelem strpění nikdy nebyla na území domovského státu, a není tak důvod pro nevyhovění její žádosti. Byla proto přesvědčena, že žalovaný měl projevit větší citlivost, uznat jí prezentované důvody jako vážné a dát jí příležitost k provedení jejího výsledku.
10. Závěrem konstatovala, že pokud jí nesvědčí liberační důvody stran platnosti doručení předvolání, neznamená to, že není nutné posuzovat liberační důvody její neúčasti na úkonu. Zopakovala, že z předložené lékařské zprávy vyplývá, že překážka na její straně byla vážná ve smyslu § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto objektivní skutečnost bylo možné prokázat i v rámci řízení o opravném prostředku; její argumentace tudíž nebyla opožděná.
11. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 10. 2019 odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zopakovala, že žalobkyně byla zdravotně indisponována až dne 28. 5. 2019, tudíž předvolání si mohla u provozovatele poštovních služeb bez komplikací převzít. Dodala, že z předložené lékařské zprávy nevyplývá, že by žalobkyně byla hospitalizována v nemocnici, tudíž se jednalo o ambulantní léčbu a žalobkyni nebránila žádná překážka ve sdělení omluvy z provedení výsledku prvostupňovému správnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

orgánu, a to jakoukoli formou. Žalovaná byla toho názoru, že žalobkyně měla možnost uvést vážné důvody svého nedostavení se k výsledku, avšak tyto sdělila až současně odvoláním, ačkoliv je mohla a měla sdělit již dříve. Dodala, že zde není dán prostor pro správní uvážení.

13. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

14. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
15. Žaloba není důvodná.
16. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
17. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců *„[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku.“*
18. V nyní projednávané věci správní orgány zastavily řízení o žádosti žalobkyně podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se řízení o žádosti zastaví mimo jiné, jestliže se cizinec *„bez vážného důvodu nedostaví k výsledku“*. Ve věci není sporné, že se žalobkyně nedostavila k výsledku, který se měl uskutečnit dne 30. 5. 2019, účastníci řízení se však neshodnou na tom, zdali se tak stalo bez vážného důvodu a zdali byly správní orgány oprávněny řízení zastavit.
19. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně podala dne 21. 3. 2019 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem strpění. Následně prvostupňový správní orgán žalobkyni zaslal předvolání k výsledku ze dne 24. 4. 2019, č. j. OAM-6044-6/DP-2019, podle kterého se měla dostavit dne 30. 5. 2019 v 8:00 hodin na uvedené pracoviště správního orgánu k výsledku ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu zjištění, zda jsou v jejím případě splněny podmínky pro vydání příslušného pobytového oprávnění. Prvostupňový správní orgán žalobkyni v předvolání poučil, že nemůže-li se v daný termín dostavit ze závažných důvodů, je povinna se bezodkladně správnímu orgánu omluvit s uvedením důvodu, a to písemně nebo ústně do protokolu; poučil ji také, že nedostaví-li se bez vážného důvodu na toto předvolání k výsledku, bude řízení o její žádosti zastaveno. Předvolání bylo žalobkyni doručováno na adresu X. Z příslušné obálky, resp. doručenky, na které je předvolání k výsledku identifikováno číslem jednacím, vyplývá, že adresát (tj. žalobkyně) byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení; zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 1. 5. 2019. Žalobkyně si zásilku v této lhůtě nevyzvedla, dne 13. 5. 2019 tedy nastala v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu fikce doručení. S ohledem na skutečnost, že prvostupňový správní orgán na obálce nezatřhl pokyn *„nevracet, vložit do schránky“*, nebyla písemnost vložena žalobkyni do poštovní schránky (ani vyplněno datum takového vložení), ale byla dne 14. 5. 2019 z důvodu *„nevyzvednuto“* vrácena odesílateli. Prohlášení v případě vrácení zásilky obsahuje jméno, příjmení a podpis doručovatele a otisk razítka pošty s datem. Soud ze správního spisu rovněž zjistil, že žalobkyně se k výsledku dne 30. 5.

2019 nedostavila, o čemž prvostupňový správní orgán vyhotovil a do spisu založil úřední záznam; žalobkyně tuto skutečnost ostatně nesporně.

20. Žalobkyně však namítala, že se k výsledku nedostavila z důvodu překážky nezávislé na její vůli, resp. z vážného důvodu spočívajícího v její zdravotní indispozici. Žalobkyně byla taktéž přesvědčena, že její omluva z neúčasti na výsledku byla včasná.
21. Soud nejprve v obecné rovině k doručování fikcí konstatuje, že nebyl-li při doručování adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20 správního řádu, písemnost se uloží (§ 23 odst. 1 správního řádu). Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil (§ 23 odst. 4 správního řádu). Zároveň s oznámením podle odst. 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích překážek při doručování ve smyslu § 24 správního řádu (§ 23 odst. 5 správního řádu). Jestliže si adresát uloženou písemnost nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty (§ 24 odst. 1 správního řádu). Podmínky pro doručení písemnosti fikcí shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, publ. pod č. 3524/2017 Sb. NSS. Jsou jimi (1) doručování na správnou adresu, (2) výzva adresátovi k vyzvednutí písemnosti včetně řádného poučení a (3) marné uplynutí úložní doby, tedy nevyzvednutí doručované písemnosti na příslušné poště (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 3 Ads 205/2018-21). Soud dodává, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu na uplatnění fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta, resp. zda byla písemnost vložena na jiné vhodné místo (srov. zejména rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41).
22. Soud dále konstatuje, že doručeníka má povahu veřejné listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 4 Azs 278/2004-58). Soud v této souvislosti odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že doručeníka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení a předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobila doručení a údaje uvedené na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi prokazující, že zásilka doručena nebyla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 Azs 387/2020-29, jakož i v něm hojně odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu).
23. Ze správního spisu je zřejmé, že předvolání bylo žalobkyni doručeno dne 13. 5. 2019 fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, přičemž pro tento způsob doručení byly splněny všechny zákonné podmínky. Soud k obecné námitce žalobkyně, že při doručování byl porušen § 23 odst. 4 správního řádu, uvádí, že žádné takové porušení neshledal; jak soud již vyložil výše, na uplatnění fikce doručení nemá vliv vložení či spíše nevložení této písemnosti do schránky. Žádným jiným způsobem přitom žalobkyně postup správního orgánu při doručování předvolání nezpochybňuje. Žalobkyně se následně k výsledku nedostavila, o čemž prvostupňový správní orgán vyhotovil a do spisu založil úřední záznam; žalobkyně tuto skutečnost ostatně ani nesporně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

24. Soud dále uvádí, že nedostavení se k výsledku je důvodem pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců pouze v případě, že se cizinec nedostaví k výsledku bez vážného důvodu. Soud poukazuje na to, že i pro úpravu předvolání k výsledku podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců se použije § 59 správního řádu, podle kterého *„[s]právní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.“*
25. Stěžejní námitkou žalobkyně je, že měla vážný důvod k nedostavení se k výsledku spočívající v její zdravotní indispozici, a tedy nemohly nastat následky, které prvostupňový správní orgán spojil s jejím nedostavením se k výsledku. Soud si je vědom toho, že o vážný důvod půjde především v případě zdravotních potíží cizince, a že žalobkyně právě tento důvod uváděla. Soud má však za to, že zdravotní problémy nejsou jakýmsi automatickým důvodem pro prominutí neúčasti na výsledku, k němuž byl cizinec řádně předvolán, nýbrž musí být objektivně takového charakteru, že cizince reálně vyloučí z možnosti dostavit se k výsledku. Současně je soud přesvědčen, že pokud takové důvody, které cizinci v dostavení se k výsledku brání, nastanou, je cizinec povinen je správním orgánům sdělit a doložit, resp. svou neúčast omluvit, a to bezodkladně.
26. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, uvedl, že z *„§ 59 správního řádu z roku 2004, které hovoří nikoliv o „omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“, nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu“*. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku pak dospěl k závěru, že i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila předvolanému v účasti (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránilo uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 262/2017-38).
27. Žalobkyně existenci vážného důvodu správním orgánům doložila lékařskou zprávou ze dne 28. 5. 2019, z níž vyplývá, že žalobkyně byla vyšetřena s diagnózou infekce močových cest, měla horečku, bolesti břicha a krev v moči; byly jí podány a předepsány léky a doporučen absolutní klid, kontrola byla stanovena na 7. 6. 2019. Žalobkyně tuto svou omluvu z výsledku uvedla teprve v odvolání datovaném 26. 6. 2019, kterým brojila proti usnesení prvostupňového správního orgánu o zastavení řízení ze dne 5. 6. 2019, jež bylo žalobkyni doručeno dne 14. 6. 2019. Aniž soud jakkoli zlehčuje závažnost situace a zdravotního stavu žalobkyně, je přesvědčen, že žalobkyně, jež dobře věděla, že je s ní (na základě jí podané žádosti) vedeno správní řízení, se měla sama aktivně zajímat o jeho stav a průběh a zejména nepodceňovat zásadní okolnosti jako vyzvedávat poštu v době následující po podání žádosti. Navíc jak žalobkyně uvedla v žalobě, byť v části věnující se návrhu na odkladný účinek žaloby, bydlí v České republice spolu se svým manželem, tudíž soud předpokládá, že poštovní schránka je vybírána oběma manželi. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně nespороvala, že by jí nebyla v rozhodné době řádně doručována pošta, proto žalobkyně objektivně mohla a měla možnost prvostupňovému správnímu orgánu omluvu

z výsledku zaslat dříve než spolu s odvoláním; skutečnost, že tak neučinila proto, že si nevybírala poštovní schránku, rozhodně nelze přičítat k tíži správnímu orgánu, nýbrž toliko žalobkyni v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*. Nad to soud upozorňuje, že z ničeho nevyplývá, že by žalobkyně byla v úložné době v pracovní neschopnosti; pokud však přesto nebyla ze zdravotních důvodů schopna se zajímat o stav správního řízení, případně se omluvit se z daného výsledku před jeho konáním, mohla tak učinit bezodkladně poté, co se její zdravotní stav zlepšil, např. po kontrole dne 7. 6. 2019. Žalobkyně tak však neučinila a svou neúčast omluvila teprve poté, co jí bylo doručeno usnesení o zastavení řízení.

28. Soud zdůrazňuje, že předvolání k výsledku bylo žalobkyni doručeno sice fikcí, avšak řádně již dne 13. 5. 2019. Soud opakuje, že žalobkyně netvrdila, že jí nebyla zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti včetně řádného poučení; namítala toliko, že jí písemnost nebyla následně vhozena do schránky, přičemž tato skutečnost nemá žádný vliv na následky fikce doručení zásilky. Žalobkyně rovněž tak nevysvětlila, z jakého důvodu si doručovanou písemnost na příslušné poště nevyzvednula a nechala úložní dobu marně uplynout. Ani z žalobkyní předložené lékařské zprávy nevyplývá, že by žalobkyni v době, kdy bylo lze písemnost převzít cokoliv bránilo (z lékařské zprávy jasně vyplývá, že zdravotní stav žalobkyni bránil ve vyzvednutí zásilky v době od 28. 5. 2019 do 7. 6. 2019, přičemž první pokus o doručení písemnosti byl uskutečněn již dne 1. 5. 2019, tj. téměř tři týdny před zhoršením zdravotního stavu žalobkyně). Z podání žalobkyně v průběhu správního, jakož i soudního řízení je zřejmé, že žalobkyně o svém předvolání k výsledku nevěděla. Sama ostatně v žalobě uvedla, že *„pokud nevěděla termínu úkonu, tak ani nemohla po odpadnutí překážky bezodkladně informovat správní orgán o důvodech neúčasti na úkonu“*. Žalobkyně však o předvolání k výsledku vědět mohla a měla, neboť jí bylo doručeno řádně již dne 13. 5. 2019, byť formou fikce. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně se správním orgánem bez vážného důvodu neomluvila *bezodkladně*, ač tak učinit mohla a měla. Jinými slovy, omluva učiněná žalobkyní až v odvolání podle soudu nesplňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu. Soud opakuje, že důvodem opožděné omluvy žalobkyně zcela zjevně nebyla její zdravotní indispozice či jiný vážný důvod, jak namítá v žalobě, nýbrž pouze skutečnost, že o konání výsledku nevěděla, neboť si předvolání sama o své vůli nepřevzala. Podstatným v dané věci je, že předvolání jí bylo doručeno dokonce několik dnů před tím, než nastala jí tvrzená objektivní překážka bránící jí v účasti na výsledku. Soud rovněž podotýká, že z tvrzení žalobkyně je zřejmé, že by se k výsledku nedostavila, ani kdyby jí v tom nebránil její zdravotní stav. Žalobkyně totiž opakovaně uvedla, že o termínu úkonu nevěděla.
29. Soud shrnuje, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud řízení o žádosti žalobkyně podle § 169 r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců zastavily, neboť žalobkyně se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku, resp. bezodkladně se správnímu orgánu neomluvila. Soud je přesvědčen, že ochrana subjektivních práv vyžaduje i určitou bdělost a aktivitu žalobkyně. Soud má proto za to, že ani v těchto specifických podmínkách nedošlo k žádné nepřiměřené procesní tvrdosti vůči žalobkyni.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by

měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

31. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. prosince 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.